

שמואל שגב

עמק האנשים היפים

שמואל שגב

עמק האנשים היפים

איורים: יפעת נחשון

Contento De Semrik

Shmuel Segev

Vally of the beautiful

עורכים ומפיקים ראשיים: נתנאל ואסנת סמריק

עריכה: ג'ו בן דוד
עריכה לשונית: גילי תל אורן
סדר ועימוד: אילנה לאסרי
עיצוב עטיפה: יפעת נחשון

© 2010 כל הזכויות שמורות
להוצאת Contento De Semrik ולשמואל שגב
שדרות יהודית 24 תל-אביב

אין להעתיק ספר זה או חלק ממנו וכן לאחסן בבנק נתונים
או להעביר בשירותים מקוונים, לשכפל, לעבד, או לתרגם בכתב,
ללא אישור בכתב מהמוציא לאור

מסת"ב: 978-965-7450-65-9 ISBN
דאנקורד: 488-31

נרפס בישראל תשע"א / 2010
printed in Israel
www.semrik.com
www.bookpublish.co.il

תוכן עניינים

פתח דבר / 7

פרק א	גלגל החיים והמוות / 9
פרק ב	נצנוץ גורלי (חמש שנים מאוחר יותר) / 23
פרק ג'	מראה מכשך / 35
פרק ד'	אור הירח / 43
פרק ה'	הקללה / 47
פרק ו'	סע בכיוון החץ / 53
פרק ז'	בדרך העולה / 61
פרק ח'	המראה / 67
פרק ט'	עמק האנשים המרים / 75
פרק י'	אומרים שאני אני אני / 85
פרק יא'	שיירת יום הדין / 89

סוף דבר / 93

תודות / 95

פתח דבר

עדיף להן למראות המכושפות כי יישנו. על המראה המקיצה לצאת למסע מקרי ולנדוד ללא מחשבה. היא זו שתנחה אותנו אל ייעודנו, שכן מקיצות הן כשהשיקוף בלתי נסבל.

לעתים נייעורות הן לרגע קט ומזכירות לים שגליו אדירים או להר שיודע הוא לבעבע.

לעתים נייעורות הן ומשקפות את כסילותו של האדם.

וכשהמראה אינו נסבל, נמוג האדם בכסילותו, ביגונו, ברשעותו. מתכלה בפזמון החוזר של שיר הפחד. על כן עדיף להן, או שמא אומר, עדיף לנו שינומו, ואנו נדאג לענייננו. שהרי יכולים אנו לדאוג לענייננו.

הלוא כן?

פרק א

גלגל החיים והמוות

הייתה זו שעת בין ערביים נעימה. אברהים פרש מעל ראשו צילייה וחיוך רחב נמתח על שפתיו. רוח מדברית קרירה נשבה, והוא שקע בחלום נעים.

לידו היה קשור בחבל ארוך ידידו, אוסקר הגמל. אוסקר שתה כהרגלו ויסקי משובח אשר גרם לו לדהור בזיגזגים.

תעלומה בלתי פתורה הייתה בקרב כל שודדי המדבר: כיצד מצליח אברהים לצלוף כל כך טוב תוך כדי דהירה מזוגזגת? הוא מעולם לא החטיא מטרה שכיוון אליה, גם אם הייתה רחוקה מרחק מאתיים וחמישים מטרים ממנו. למרות הכחשותיו, וחרף טענותיו שהעניין הינו

רק אשליה של המתבוננים, חבריו לכנופיה היו מוכנים להישבע שפעם או פעמיים אף ראו את אברהים מפיל כמה פרשים בירייה אחת.

חבריו היו משוכנעים שהרובה שברשותו מכושף, אולם כשהיה אברהים מעביר אליהם את רובהו ולוקח במקומו את נשקם, היו חבריו מחטיאים לא פעם את המטרה, על אף היותם צלפים טובים ומיומנים, גם כשהיה "הרובה המכושף" בידיהם.

סמוך לגמל ובצל גופו הגדול נח כלב פעוט ורגזן שענה לשם מעמול. סגולתו הגדולה של מעמול הייתה שמיעתו המופלאה. באמצעותה היה מסוגל לזהות נחש

זוחל במרחק של חצי קילומטר, ושיירה שנעה בשקט במרחק שני קילומטרים.

עם השנים הבין אברהים את פשר נביחותיו של מעמול וידע מה עומד להגיע הרבה לפני שהגיע. כך היה יכול להכין בזמן את חברי כנופייתו לשוד המושלם.

חיוכו של אברהים נמחה מעל פניו כשסיוט פקד לפתע את שנתו. הוא היה כעת מעט לפני גיל שלוש עשרה. הוא חש במגע ידה של אמו ובשערה החלק אשר גלש על פניו כשנשקה לו. הוא גמע בשקיקה את מבטו הבטוח והקורן של אביו. הוא ראה כיצד שבטו ישן בשלווה, ושמע את רחש המקנה החוזר אל האוהל עם רדת הערב.

לפתע, אל מול שקיעתה האדומה של השמש, פרצה בכפרו התקפה רצחנית של שבט המוחררין. לנגד עיניו ראה אברהים כיצד נטבחים חבריו, אמו, אחיו ואחיותיו.

אביו ועוד כמה עשרות גברים מן השבט נלחמו בכל העוז שיכלו לגייס. בכך אפשרו לאברהים ולקומץ נערים ונערות להימלט מן הכפר.

במנוסתו הספיק אברהים לשמוע את זעקת אביו כשכדור שנורה לעברו פילח את לבו.

התמונות החלו משתנות, אברהים שהה כעת עם קומץ

נערים מתבגרים ונערה יחידה מלאת ארס שרצון עז לנקמה ניבט מעיניה. מרחוק הבחינה החבורה בעשרה גמלים וחמישה שומרים חמושים המלווים שיירה עמוסה כל טוב. אברהים הבחין שהשומרים הם בני שבט המוחררין. זעם מהול ברצון עז לנקמה חלחל אל תוכו. כה עז היה רצונו להתנקם ברוצחים, עד כי היה מוכן להסתער על השיירה בידיים חשופות.

הוא ללא ספק היה מסתער ומוצא את מותו, אילולא יד חסונה הונחה על כתפו וברגע האחרון מנעה ממנו מלאבד את עצמו לדעת.

"חכה ללילה. אנחנו נארוך להם במעבר הצר. רק כך יעלה בידינו לגבור עליהם".

אברהים רשף במקומו, לרגע קט התפתה להלום בפניו של עלי ולהסתער על השיירה בכוח כעסו בלבד, כאילו די בכוח זה כדי לגבור על חמשת החמושים. במאמץ רב הצליח לשוב לעשתונותיו.

"אתה צודק יא אחי, מזל גדול שעצרת בעדי מלהתאבד. גם הנקמה צריכה מעט רוגע ומחשבה על מנת שתצלח".

החבורה עקבה אחרי השיירה בציפייה לחושך ולשעת הכושר שלא איחרה לבוא. השומרים היו שתויים. רק אחד מהם נותר ער וניסה להתנגד לפני שנהרג. היתר הומתו בשנתם. אחרי שנהרגו השומרים, ולמרות

מחאותיו הרבות של אברהים, המשיכה החבורה לטבוח גם בשאר נוסעי השיירה. אברהים רץ לעבר אחת הכרכרות וראה גבר צעיר מוציא רובה מעוטר מתוך תיבה כסופה. הוא התנפל על האיש במהירות וחטף ממנו את הרובה. האיש חייך לעברו וסימן לו שיירה, אולם אברהים הבחין בילדה קטנה שישבה מבוהלת בצד האיש ולבו נמלא חמלה. במקום לירות, זרק אברהים שמיכה גדולה והסתיר את האיש ואת הילדה בו ברגע שנכנסו שאר חבריו בעקבותיו לכרכרה.

"יש כאן משהו?", שאלה בחורה בעלת יופי מהמם ומבט אכזרי של רעב מדברי בעיניים.

"לא, אין כאן אף אחד, סמרה", שיקר אברהים.

"אני לא מאמינה לך", אמרה והסיטה את השמיכה.

למרבה תימהונו של אברהים, מתחת לשמיכה לא היה איש. סמרה הסיטה מכסה צדדי שהוליך לעבר תא פנימי בכרכרה, אך גם הוא היה ריק. היא ירתה יריות לאורך ולרוחב התא עד שפתח רחב נפער בקרקעית הכרכרה, אולם שום סימן לנפש חיה לא נמצא. הילדה והאיש נעלמו כאילו בלעה אותם האדמה. אברהים הביט מחוץ לעגלה בחפשו אחר עקבות, אך גם אלה לא נראו בחול. הוא שב והביט בתא הנוסעים, ואז ראה בזווית עינו מכתב שהיה מונח שם. הוא הרים את המכתב וקרא:

"אברהים, רובה זה מופקד בידיך כעת. סגולותיו יתגלו בפניך עם הזמן. ביום מן הימים, כשיגיע אליך אדם ראוי, העבר אליו את הרובה ופנה לדרך חדשה".

אברהים עמד ללכת בדיוק בשעה ששמע בכי מעורר רחמים של גור כלבים ננסי. הוא אסף את הגור לחיקו. מרחק עשרה מטרים ממנו שמע צחוק מרושע, וראה את חבריו עומדים לירות בגמל מעוטר אשר לגם להנאתו ויסקי משובח. אברהים נעמד לפני הגמל:

"עזבו אותו! לא הרגתם מספיק?".

"מה קרה? נהיית רגיש פתאום?", אמרה סמרה בלגלוג, "אנחנו אמורים לאכול משהו".

"יש מספיק אוכל בשיירה לחודש", השיב לה אברהים, "ואם לא נספיק להשיג אוכל בתום הזמן, נהרוג את הגמל ונסעד את לבנו. בינתיים אני יכול לחשוב על שימוש טוב יותר עבורו".

"נו באמת", אמרה סמרה, "מהגמל הבטלן הזה לא תצליח להוציא דבר".

"אני כן!", התריס לעברה אברהים, "ואתם לא תהרגו אותו!".

סמרה שלפה במהירות סכין שהתכוונה לשלוח לעבר

אברהים, אולם הרובה כמו הרים את ידיו של אברהים בעצמו, ובמהירות לא טבעית ירה כדור לעבר ידה של סמרה, שפלטה צעקה והרפתה מהסכין.

איסמעיל רצח, שהיה מנהיג הכנופיה, ניגש לסמרה וסטר על פניה.

"אם עוד פעם תנסי להרוג מישהו, אחסל אותך ואתן את בשרך מאכל לעורבים ולנשרים".

סמרה יישרה את מבטה, חייכה חיוך מרושע אל מול פניו של איסמעיל ונעלמה מן המקום בריצה.

אברהים התעורר מחלומו שטוף זיעה. מעליו נראו פניה של סמרה.

"דווקא עכשיו ישנים?", חייכה לעברו סמרה והכתה בראשו בחוזקה.

אברהים התעלף מעוצמת החבטה, וסמרה, שביקשה להשלים את נקמתה, בעטה בגופו וגלגלה אותו אל פי התהום. אברהים נפל אל התהום, אולם למזלו הרב נאחזה חגורת הרובה שהיה על כתפו בזיז בולט בקיר הסלע ומנעה את המשך נפילתו. סמרה שמעה רעש מאחוריה, הסיטה את מבטה, ולנגד עיניה הופיעה כרכרה עמוסה כל טוב, מה שלבטח הציל את חייו של אברהים.

אברהים התעורר מעלפוננו. הוא היה תלוי עתה בין שמים וארץ. לבו הלם בחוזקה וראשו שתת דם. חגורת הרובה אשר השתרכה תחת בית השחי הייתה הקשר היחידי בינו ובין עולם החיים, אולם מי יודע כמה זמן היא תחזיק מעמד. "איזו דרך לסיים", חשב לעצמו. הוא לא הצליח להבין מדוע לא התריע מעמול על בואה של סמרה. שלהפתעתו הרבה הפנתה ממנו את הרובה שבידה ושחררה ירייה שהחטיאה את הנהג אך במעט.

שבריר שנייה לפני שהספיקה לירות את הירייה השנייה, פגעה אבן בראשה והיא התעלפה.

מהכרכרה ירד איש תמיר ונאה. האיש התקרב אל אברהים.

בהיותו תלוי לא היה יכול אברהים לראות את הזר שהתקרב אליו, אולם הצעדים נשמעו מאיימים. להפתעתו הרבה הופיע לנגד עיניו חבל, וקול קרא לעברו: "אחוז בחבל, לא תחזיק מעמד עוד הרבה זמן".

אברהים אחז בחבל ביד אחת ובאותו הרגע החליקה חגורת הרובה מזיז הסלע ונחתה חזרה על כתפו. עתה היה יכול לאחוז בחבל בשתי ידיו. הזר היה בעל כוח מרשים ואברהים נמשך במהירות כלפי מעלה.

"תודה, אני מאמין שזה שייך לך", אמר אברהים ומסר לידי הזר את הרובה המעוטר.

"הו לא, איני משתמש ברובים", אמר הזר.

"זה אינו רובה רגיל", אמר אברהים, "כלי זה פוגע תמיד במטרה עבור בעליו מרגע שהוא מקבל עליו את בעלותו".

"זוהי סיבה מצוינת לא לקבל מתנה זו", הוסיף הזר, "תבין, איני רוצח".

"גם אני, למעשה", אמר אברהים, "בזכות רובה זה הצלתי עשרות אנשים ממוות בטוח".

הזר שלח מבט תמוה לעבר אברהים, אברהים השיב חיוך.

"רובה זה לעולם אינו מחטיא, אך גם לעולם אינו הורג. גם אם הוא פוגע בראשו של אדם כמה פעמים, הלה יתעורר אחרי שעתיים עם כאב ראש חזק ובמהרה ישוב לאיתנו. אתה מוזמן לירות בי ולהיווכח בעצמך", אמר אברהים, וסיפר לזר כיצד התגלגל הרובה לידי.

הזר, שליחו ישב קוף, הקשיב מרותק לסיפורו: "אם כך, אני מאמין לך, אין כל צורך שאירה בכך כדי לאמת את סיפורך".

"הו, תודה," אמר אברהים, "כך תחסוך ממני את כאב הראש גדול".

שמו של הזר היה חסן. חסן הסכים לקבל מידיו של אברהים את הרובה המעוטר, כהוקרה על טוב לבו.

חסן הציע לאברהים להצטרף אליו במסעו לעבר ארצות השפע והקור.

אברהים נענה להזמנתו של חסן ועלה לכרכרה, לא לפני שצירף אליו את מעמול ואת אוסקר הגמל שהשתרך אחריהם בזיגזגים.

"מה נעשה בה?", שאל אברהים כשחלפה הכרכרה על פניה של סמרה המעולפת.

"נטפל בה, כמובן", השיב חסן.

השניים העלו את סמרה הפצועה לכרכרה ולקחו אותה איתם. לאחר שעה קלה התעוררה סמרה וראתה מולה מראה שדמותה היפה נשקפה בה. למרות יופייה של סמרה, עלה עליו יופייה של הדמות הנשקפת במראה באלפי מונים. כל סביבתה הוצפה בהילת יופייה. יד שעירה וזריזה נשלחה לפתע, וכיסתה את המראה בבד. מול סמרה הופיע קוף. סמרה רצתה להלום בקוף כדי לשוב ולהביט במראה המופלאה, אולם הקוף היה זריז וחזק ממנה. הוא בלם בקלות את ניסיונה וריסן את שתי ידיה. סמרה צרחה והתפרעה. אברהים הרגיע אותה

במשקה מהול בסם של הרדמה. כשהתעוררה סמרה בפעם הבאה, הופיע מולה חסן ואמר שהיא מוזמנת לעזוב בכל רגע שתחפוץ, אבל סמרה נזכרה במראה והחליטה שהיא חייבת להשיג אותה לפני שתעזוב את החבורה המתועבת הזו.

כך נסעו חסן, קרקר הקוף, אברהים, מעמול הכלב, אוסקר הגמל וסמרה במשך שבועות. סמרה שמחה מאוד כשנוכחה לדעת שהם עוזבים את המדבר לטובת ארצות השפע. היא תכננה לגנוב את המראה אשר

יפתה אותה מעבר לכל דמיון. אולם כשניסתה לקחת את המראה התברר לה שלא ניתן להזיז אותה ממקומה. משום מה, רק הזר והקוף שעמו הצליחו לשאת את המראה ממקום למקום. בתסכולה הרב ניסתה סמרה לשבור את המראה, אולם לשווא. המראה הייתה בלתי שבירה. סמרה ניסתה לא אחת לפגוע באברהים ובקוף, אולם בדרך נס הם תמיד היו ערוכים לקראתה, גם אם הייתה מתעוררת בשעות הקטנות של הלילה. היחיד שהיה באפשרותה לפגוע בו היה חסן, אך בכל פעם שהתבוננה בו, פצח לבה בשיר והיא נשבתה כליל בקסמו.

הם נדרו יחד במשך חודשים, ביבשה ובים. לבסוף נעצרה הכרכרה בעמק פורה.

"זהו, כאן מסתיימת דרכנו המשותפת", הורה חסן לסמרה ועזר לה לרדת מן הכרכרה.

סמרה התחננה בפניו שייתן לה להישאר עמו, אולם חסן נשאר עיקש בסירובו.

"יש לך הזדמנות חדשה, עשי בה משהו טוב".

סמרה ירקה בפניו והלכה. חסן הבלג ועצר את אברהים מלהכות אותה. חסן ואברהים המשיכו בנודדם ימים ספורים, וכשהגיעו אל מזח שוקק חיים נפרד אברהים מחסן.

"אה, עוד דבר אחד..." , פנה אברהים אל חסן, "ממרחק קרוב, הרובה מסוגל לפגוע בתריסר אנשים בכדור אחד. זאת בתנאי שהבטת קודם בפניהם". אברהים נופף לחסן בידו ונעלם.

פרק ב

נצנוץ גורלי

(חמש שנים מאוחר יותר)

בעמק פורה, סמוך לנהר שופע, שכנה עיירה קטנה.
בפתחה של העיירה הוצב שלט מרהיב ומנצנץ. על
השלט נכתב בגאון, באותיות של זהב:

"צמק האנשים היפים –

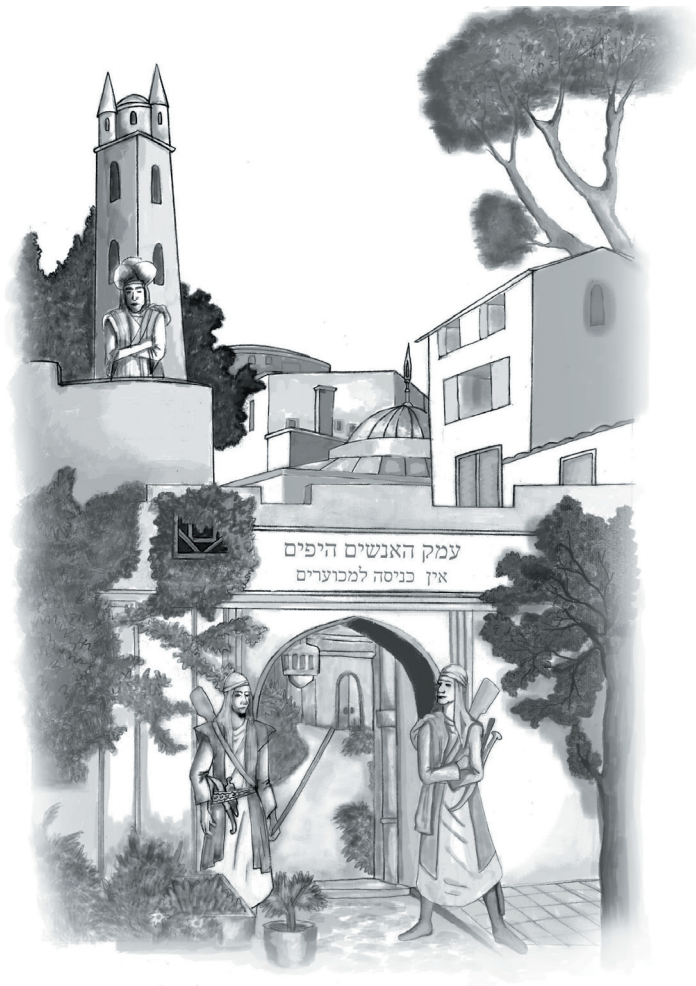
הכניסה למכוערים אסורה!"

בהמשך הדרך, מרחק פסיעות בודדות, הוצב שלט נוסף
למען הסר ספק:

"אם הינך אדם מכוער ובכל זאת באת בשערי

צירנו, אנא שקול שנית את צעדיך".

עמק האנשים היפים

אם פלוני אלמוני התעקש והמשיך בדרכו אל העיר,
נתקל הלה בשלט נוסף, שסמוך לו ניצב מגדל מפואר.
במגדל המרהיב עמד אדם נאה בעל "נפש איתנה".

תושבי העיירה כינוהו "המשגיח". תפקידו של המשגיח היה לשכנע את האנשים המכוערים להימנע מלהיכנס לעיירה. לידו ניצבו שלושה חיילים חסונים, יפים וחמושים, שתפקידם היה לאבטח את המשגיח במקרה שאחד האנשים המכוערים יבחר להתנכל לו.

"עדיף שלא תיכנס ותהרוס לנו את הנוף, כעור שכמותך", היה אומר המשגיח למכוערים שבאו בשערי העיירה.

"אין אנו שונאים מוזנחים ומוכי גורל מכל סוג שהוא. העניין הוא פשוט שעירתנו הינה המקום היחידי בעולם שכולו יופי טהור. על כן אין אנו רוצים להרוס אותה בנוכחותם של ישויות לא מעודנות. לכל המכוערים למיניהם, אנו שולחים את התנצלותנו הכנה".

מלבד המלצתו החמה והעלבונות שהטיח המשגיח באנשים המכוערים על אודות כיעורם המסמא, והגורל המר המצפה להם אם יתעקשו להעמיק בנבכי העיירה, לא היה מתוקף תפקידו למנוע מאיש לבוא בתחומה. זאת למעט מצב שבו כניסתו של האורח עשויה לסכן את תושבי העיירה, ובכלל זה סיכונים ביטחוניים מובהקים כגון נשיאת חומרי נפץ, סכינים ואמצעים אלימים אחרים.

איסור חמור ביותר חל בעיירה על כניסת קופים, אולם למענם לא הוצב שלט אזהרה.

כאשר באורח חריג ופתלתל עקף קוף את הגדר הקוצנית ובא מהיער הסמוך לתחומי העיירה, היו התושבים יורים לעברו חץ מורעל והורגים אותו מיד. את גופתו של הקוף היו שורפים ומכסים בעפר. את האפר הנותר היו משליכים לנהר.

משנקלע במקרה, או שלא במקרה, אדם מכוער לעיירה, היו התושבים זורקים עליו סדין לבן ויקר וצועקים לעברו: "מכוער! אל תסיר מעליך את הסדין, לבל תהרוס את הנוף היפה של עיירתנו ותטיל אימה על נפשות ילדינו. הואל נא בטובך להתפנות במהירות מן העיירה, ורצוי מאוד שלא תשוב אליה".

תושבי העיירה סגדו ליופי, והסדינים היפים נועדו לפצות את נשמתם המזועזעת מן החוויה הקשה הכרוכה במפגש עם ישויות מכוערות. סיבה נוספת לסדינים היקרים הייתה שבעיירה אסור לייצר דבר שאינו יפה ומיוחד.

כשהיה אדם מכוער מוריד מעליו את הסדין ומסרב להתפנות מרצונו, היו התושבים משליכים לעברו דלי מלא בצבע שמן מהסוג שנדבק אל הגוף וקשה להוריד.

למרות השלטים המתריעים והשמירה הכבדה, היו מעט אנשים עניים וחסרי כול שהשמועה על אודות הסדינים היקרים גונבה לאזנם. הם היו מגיעים לעיירה בשוועם

לכיסויי מיטה נאים. אפילו היפים שבהם היו מלכלכים עצמם ולובשים סחבות כדי לזכות בסדין היוקרתי. עם זאת, מקרים אלו היו נדירים. מעטים היו האנשים האמיצים שהעזו להיכנס לעיירה כדי להרוויח את הסדין היוקרתי. מעטים עוד יותר היו אלה שהצליחו במשימה יותר מפעמים ספורות מבלי שחזרו לביתם מלאים בצבע שמן דביק.

מבין אלה הגדיל לעשות אדם נאה בשם שרגא קונילמל. כל יום, במשך חצי שנה, היה משנה שרגא את הופעתו כדי שהמשגיח לא יוכל לזהותו כאדם נאה. בכניסתו היה מתכער, מחליף את בגדיו הנאים לסחבות ומזהם את פניו ואת גופו בבוץ. בכל פעם היה עוטה על עצמו בגדים אחרים וחובש לראשו פאות שונות. כך לא ניתן היה לזהותו.

שרגא קונילמל היה היחיד שצבר מאה שמונים וחמישה סדיני משי לבנים מעוטרים ברקמות כסף וזהב. עם השנים הפך שרגא לאגדה במחוזותיהם של האנשים העניים ולאדם עשיר שעסק בסחר של בדים יוקרתיים.

תושבי העיירה מעולם לא השתמשו בалиמות כלפי המכוערים שנכנסו אל עירם, שכן אלימות גופנית הייתה עשויה לסכן את יופיים. המכוערים והמוזנחים שנקלעו אל עמק האנשים היפים אמנם הוצאו ממנה

בריאים בגופם, אך מן העלבונות שהוטחו בהם נפגעו עד כי היו מדממים בנפשם.

בשום מקום אחר בעולם לא נמצאה שלמות אסתטית ויופי כה רב כמו בעמק האנשים היפים. הנשים היו מהפנטות ביופיהן. היו שם נשים סיניות, בלונדיניות, ג'ינג'יות, מולטיות, שחומות עור ובהירות עור. כולן תמירות וחטובות להפליא ופניהן – התגלמות היופי והשלמות. הגברים בעיירה הרבו לעסוק בספורט וגופם היה בנוי לתלפיות.

בעמק האנשים היפים הכול היה מרהיב ביופיו. המדרכות היו מעוטרות בשלל צבעים וצורות. לצועדים ברחובותיה של העיירה הייתה תחושה שהם צועדים בחצרות מלכים. הבתים היו עשויים אבנים טובות ושיש יוקרתי ונראו כארמונות. מבט בהם היה מרחיב את עיניך ופוער את פיך בתדהמה. החצרות שפעו בצמחייה מרהיבה. העיירה תחמה בגבולותיה כמות עצומה של יופי, שכל המתבונן בו היה מתמלא בשירת הודיה.

ציפורי שיר בשלל צבעים פיזו בחן על העצים שצמרותיהם הצבעוניות הקרינו יופי אל הרקיע. הפרחים פרחו בשלל צבעים והדיפו ניחוח משכר. אדם שזכה לראותם ולשאוף את ניחוחם התמלא בשמחת חיים לא מוסברת. כמעט בכל חצר היה מפל מים מלאכותי

ודגי נוי. מנורות בשלל צבעים דלקו בלילה ועיטרו את צמרות העצים בפלא שזרח למרחקים. כל אדם שאינו מתושבי המקום ואינו מורגל ליופי ולשלמות כזאת נפעם מיופייה של העיירה בעת שביקר בה ונהפך מיד למשורר. "היופי הוא קדוש!", אמרו בעיירה.

לאנשים בעלי נכויות גופניות מכל סוג שהוא היה אסור להתגורר בעמק האנשים היפים. היחידים שהורשו להתגורר בה היו בריאים, צעירים, חסונים ויפים. מיותר לציין שגם כלפי שמנים לא גילו תושבי העיירה רוחב לב. כאשר גבר או אישה היו מגלים סימן קטן של השמנה, היו עומדות בפניהם שתי ברירות: האחת, להצטרף לתוכנית פיקוח עירונית להרזיה, והאחרת, לעזוב מיד את העיירה.

הסגידה ליופי הייתה כה רבה, עד כי אדם שתהליך הזקנה ניכר בגופו נאלץ לעזוב מיד את העיירה. מעטים מתושבי העיירה היו מעל גיל חמישים. ילדים לא יפים נשלחו לפנימיות, או שנאלצו לעזוב את העיירה עם משפחתם. מי שנפצע בתאונה כוסה מיד בסדין לבן והורחק מעיני הציבור. רק אחרי שכוסה היה זוכה לקבל טיפול.

איסור חמור חל על הופעה בציבור עם חתכים מכל סוג שהוא, לא משנה כמה יפים או חשובים היו האנשים שנשאו אותם.

החפץ היקר והמוערך ביותר בעמק האנשים היפים היה המראה. מראות רבות בגדלים שונים ובשלל צבעים הוצבו לאורך העיירה. הגדולות שבהן הגיעו לרוחב של עשרה מטרים ולגובה של חמישה עשר מטרים, וכדי להעמיד מראות ענק אלו נדרש תכנון רב. המראות היו מלוטשות היטב ומעוטרות בקישוטים מרהיבים. האנשים בעמק היו מוציאים סכומי כסף עצומים בעבור מראה. ככל שהאדם היה עשיר יותר, היו המראות שברשותו יקרות ומפוארות יותר. מחירה של מראה נע בעיירה בין חמשת אלפים לחמישים אלף מטבעות כסף.

החיים בעיירה זרמו על מי מנוחות. אנשים חייכו כי היה יפה לחייך. הבריאות הייתה חשובה ולכן נשמרה בקפדנות דתית. עם זאת, הפחד מן הכיעור כרסם כל חלקה טובה. אנשי העיירה חששו מן היום שבו יזקיננו. הנשים ההרות פחדו שמא ייוולד להם ילד מכוער. נשים התקנאו האחת בחברתה. הגברים היו תחרותיים והישגיים עד לכדי טירוף. ניתוחים פלסטיים עדיין לא היו קיימים, על כן תעשיית המשחות ושאר מעכבי ההזדקנות שגשגה ופרחה. התושבים התעמלו המון ומכוני כושר רבים פעלו בתחום העיירה.

לתושבי העמק היה נדמה כי נהר היופי יזרום לנצח, אולם כל זה היה עתיד להשתנות ביום בהיר אחד שבו הגיע לעיירה בכרכרה מפוארת סוחר מראות בשם חסן.

חסן היה בן ארבעים וחמש, אך גילו לא ניכר בו כלל. חזותו הייתה מרשימה במיוחד כך שהורשה להיכנס לעיירה ואף זכה ליחס של כבוד מן התושבים. הוא היה גבוה. גופו היה מעוצב באופן מושלם ואפילו בעמק האנשים היפים נחשב מיוחד ומרשים. היו לו עיני תכלת גדולות, שיער שחור, גלי ושופע, גון עור כהה ופנים מעוצבות ומצודדות להפליא. חיוכו היה מאיר וקורן. קולו היה חם ומרגיע. לבושו היה הדור ומכובד. משחלף חסן על פני השלט בעל אותיות הזהב, קרנה השמש בפניו וסנוורה את עיניו. חסן הסיט את מבטו מן השלט ונכנס עד לפאתי העיירה עם הקוף שברשותו. קרקר נח בכלוב חמים וחבוי בדופן הכרכרה.

בכניסה נשאל חסן על ידי המשגיח למטרת ביקורו.

"אני מוכר מראות", השיב חסן.

האדם שהוצב במגדל הגבוה גיחך לעברו והשיב: "אין לנו צורך במראות מן העולם החיצון. המראות שאנו מייצרים הן היפות והמושלמות ביותר מכל מה שהדמיון מסוגל לצייר. כל המראות המיוצרות בעולמך המעוות נראות לעומתן עלובות ודהיות".

חסן חייך לעבר האדם שדיבר ממרומי המגדל ואמר: "ברשותך אדון נכבד, אפשר לי לחשוף בפניך את המראות שברשותי. אם תחליט אחר כך לא לאפשר לי להיכנס עמן, אסוב על עקבותיי כלעומת שבאתי".

"אין לי שום בעיה שתיכנס", השיב לעברו האיש במגדל, "הינך איש נאה ומרשים, וככזה העיירה מקבלת אותך בחום. רק חבל לי שתבזבז את זמנך ומרצך בניסיון שווא למכור לנו מראות. הדבר חסר סיכוי ודומה למכירת מיטת שיזוף לכושי. ובכל זאת, מטעמי ביטחון, אבקש ממך לחשוף בפני את תכולת הכרכרה".

"אין בעיה", אמר חסן והחל לפרוק את תכולת הכרכרה. משחשף חסן את תכולתה לפני האדם במגדל, הלה נותר המום. מימיו לא ראה המשגיח מראות כה יפות, העולות ביופיין על המראות שאנשי העמק מייצרים. חסן הורשה מיד להיכנס לעיירה ואף זכה לזיקוק ורוד שנשלח לכבוד בואו אל השמים. הזיקוק שנורה היה אות לשאר תושבי העיירה שאורח רצוי ביותר מגיע לתחומה. כשהגיע חסן אל הכיכר המרכזית של העיירה, אשר נודעה בשם "כיכר המראות", כבר חיכו לו המון בני אדם סקרנים.

"מה באמתחתך?", שאל הקהל המסוקרן.

"טוב מראה עיניים מאלף מילים", ענה חסן, וחשף את תכולת הכרכרה בפני ההמון. העיירה כולה הוכתה בתדהמה. לנגד עיניהם זהרו מראות בשלל צבעי הקשת. המראות היו מקושטות ומעוטרות באופן כה מרהיב, עד כי עלה ביופיו אלפי מונים על המראות

שאותן ייצרו אנשי העמק. נוסף על יופיין החיצוני, היה בכוחן של מראות אלה לשקף את המציאות בדיוק רב ואף לייפות אותה.

כל אדם שהתבונן במראה ראה את עצמו יפה יותר וזוהר יותר מאשר במציאות עצמה.

עד מהרה פרשה השמועה על אודות המראות המופלאות כנפיים ופשטה בכל העיירה.

המוני תושבים זנחו את פעילותם ובאו לצפות בפלא. אפילו ראש העיירה זנחה את עיסוקיה החשובים ובאה בכבודה ובעצמה לכיכר. חסן הביט בראש העיירה המום.

"אז מה, נפגשים שוב?", אמרה סמרה ושיניה רשפו מזעם.

חסן ענה לה בטון דיבורו הרגיל, אך בפניו ניכר שהוא עושה מאמץ עילאי לשמור על קור רוחו. סמרה התבוננה בעצמה במראה, צקצקה בלשונה והתפעמה מיופייה שחרג מכל מה שהדעת והדמיון היו מסוגלים לתאר. סמרה פקדה להחליף מיד את כל המראות המוצבות בחוצות העיירה במראות של חסן.

בתוך פחות משעתיים מכר חסן את כל ארבע מאות ושמונים המראות שהיו ברשותו, וצבר סכום כסף כזה שמאפשר לאדם לחיות שתי תקופות חיים מבלי לעבוד

אפילו יום אחד. חסן היה מאושר, אילולא חשד במזימה שרוקמת סמרה עבורו.

כל המראות של חסן נמכרו פרט למראה אחת, מראה שכלל לא התכוון לחשוף בפני התושבים, ועל כן עטף אותה בבדים וכרך סביבה נייר דבק למכביר.

פרק ג'

מראה מכשך

על אף זהירותו של חסן, למראה הנותרת הייתה תכנית אחרת. כאשר עלה חסן לכרכרה לסדר סידורים אחרונים, ניגשה אליו סמרה.

"מה בדבר המראה העטופה? שמא חושש אתה לגלותה? ומה בדבר הקוף המפלצתי שלך? האם גם הוא נמצא כאן איתך?"

"אין כאן כלום", שיקר חסן.

לפתע הבליח מן הכרכרה אור מסנוור. הכיסויים הרבים והדבק שהקיף את המראה לאורכה ולרוחבה נעלמו כלא היו.

חסן כיסה את המראה במהירות, אולם המראה שזוהרה ביופייה לשבריר שנייה צדה את עיניהם של תושבי המקום. שבריר שנייה גורלי זה הספיק כדי לכשף את הקהל.

מאותו הרגע לא חדלו התושבים להפציר בחסן שימכור להם גם את המראה האחרונה.

"הייתי מוכר לכם אותה בשמחה", שיקר חסן בניסיון להתחמק, "אולם מישחו כבר קנה אותה ממני".

"אביא לך אחת אחרת", צעק אחד האנשים מן הקהל, והציע לחסן את המראה שקנה ממנו זה לא כבר.

שעה ארוכה עיכבו התושבים את הסוחר בתקווה שיסכים למכור את המראה. סכומי כסף לא מבוטלים הוצעו לחסן בעבורה. המראה האחרונה הייתה היפה מכולן. כל המביט בה היה חש התרוממות רוח בלתי מוסברת. העולם הנשקף דרכה נראה ורוד וקורן.

למרות כל הלחצים וסכומי הכסף הרבים שהוצעו לו, עמד חסן איתן בסירובו.

תושבי העמק לא הרפו ולא ויתרו, גם לאחר שחסן הסביר להם כי המראה תהיה עבור העיירה קללה ולא ברכה. כל מי שהביט במראה נעמד נטוע במקומו כשאושר גדול מציף אותו. חסן הבין שתושבי העיירה לא ייתנו לו לעזוב מבלי שימכור להם את המראה.

אחרי שעה של התמקחות בלתי פוסקת, החלו תושבי העיירה לאבד את סבלנותם.

"המצב הוא כזה", פנתה לעברו סמרה, ראש העיירה, כשעל פנייה הבעה חייכנית ובקולה נימה ברורה של איום, "אני אישית הייתי מאפשרת לך ללכת. הרי זוהי זכותך הטבעית. אך לצערי הרב אין הדבר תלוי בי. תושבי העיירה הופנטו מהשתקפות דמותם במראתך, ואין הם מסוגלים לוותר עליה בשום דרך ואופן".

חסן הבחין באותו מבט מהופנט שתיארה סמרה חקוק בפניה. דבריו ההגיוניים לא השפיעו על התושבים במאום. הקהל הרב בכיכר היה כפסע משימוש באלימות ולקיחת המראה בכוח.

חסן הרגיש חסר אונים. מצד אחד, הוא ידע שאסור לו בשום פנים ואופן למסור את המראה. מצד אחר, הוא לא ידע איך לצאת מהצרה שאליה נקלע, המוני אדם סגרו עליו מכל עבר. הכול נראה בעיניו אבוד, על כן, באין ברירה, החליט חסן למסור לתושבים את המראה ולנסות להשיבה אליו בדרכים עקלקלות.

בינתיים התגנבו להם אט אט אל חלקה האחורי של הכרכרה שני ילדים קטנים בשם יהודה ויהודה, איש לא השגיח בהם. השניים היו ידועים בעיירה במעשי הקונדס שלהם. הצמד הזה לא התעניין כלל במראות וביופי, למרות היותם ילדים חמודים להפליא.

הם ניגשו לעבר הסוסים הרתומים לכרכרתו של חסן, וזרקו על חוטמם חופנים נכבדים של פלפל חריף. הסוסים החלו להתעטש ולהשתולל תוך שהם נעמדים על רגליהם האחוריות. חסן, שעמד ליד הסוסים, הופתע מהשתוללותם ולפני שהספיק לזוז חטף מכה מחלקה הקדמי של העגלה, נפל על הרצפה ונרמס תחת גלגליה.

דם כיסה את פרצופו והוא התעלף מיד. סוסיו החלו לדהור בכיכר במעגלים, אחוזי טירוף. בשל דהרתם הפראית התרוקנו במהירות שולי הכיכר. האנשים הצטופפו במרכז הכיכר מאימת העגלה הדוהרת בשוליה. במהלך הדהרה הפראית, נותק הפין המחובר בין הסוסים לעגלה. גלגלה השמאלי של הכרכרה עלה על אבן גדולה, והיא החלה להחליק במהירות ובקו ישר עד שנחבטה בעוצמה בגדר אבנים ורודות והתהפכה. המראה שהייתה על העגלה התנפצה לרסיסים. כלובו של קרקר נפרץ והקוף נגלה לעיני כול.

קרקר קפץ לעבר הקהל וחמק בין המראות הרבות שהחזיקו. האנשים עמדו המומים ומזועזעים. דמותו של הקוף השתקפה בכל המראות. התושבים נותרו קפואים במקומם. איש מהאנשים בקהל לא ניסה לפגוע בקרקר, כל אחד מהם חיבק בידיו לפחות מראה אחת אשר קנה בסכומי כסף לא מבוטלים, על

כן פחד לעזובה ולהסתכן בשבירתה. קרקר דילג בין המראות ומעל ראשי האנשים שהחזיקו בהן. קפיצותיו לוו בצרחות אימה וזעם. בשל הצפיפות הרבה לא ירה איש מחוץ לכיכר חץ מורעל לעברו של הקוף, מחשש שיפגע בטעות באחד האנשים שבהמון. הקוף נעלם מהעין במהירות וברח אל מחוץ לגבולות העיירה.

אנשי העיירה ההמומים לקחו סדין לבן ויפה ועטפו בו את חסן, ששכב מעולף ומדמם. אחר כך הניחו את חסן על עגלה ריקה שעמדה בכיכר והעמיסו עליה את שקי הכסף – היה אפשר לומר הרבה על אנשי העיירה, אך גנבים הם תיעבו. בלב שבור אספו התושבים את שברי המראה שהתפזרו בכיכר, ומסרו אותם לשמחה גוד לוקינג, מומחה המראות של העיירה, בתקווה שיוכל לשקמה ולהחזירה לחיים באיזושהי צורה שתזכיר את המראה המפוארת שהייתה. אנשי העיירה התקשו מאוד לזרוק אפילו את הזיכרון הקלוש ביותר מרסיסי המראה המופלאה. מראה המראה המדהימה והמהפנטת שהופיעה לעיניהם לשעה קלה הספיק כדי לחון את שבריה מהשלכתם לפח הזבל.

הלילה הגיע, שירת הצרצרים בקעה ברוך מבין השיחים. עמק האנשים היפים זרח באור פנסים נוגה. ברקיע הבהיר זרחו הכוכבים. באורם המרהיב נחשפה העיירה במלוא יופייה. הכוכבים שרו שיר הלל לעיירה,

והעיירה נהנתה מחיזוריהם והשיבה להם מאורה. הדבר דמה למחזה שבו עלם צעיר שר זמר אהבה נוגה לנערת חלומותיו.

חסן התעורר בתוך העגלה כשהוא פצוע וכואב. בכיכר צלצלו הפעמונים. השעה הייתה שתיים עשרה בצהריים. בצדו של חסן עמדה סמרה. חסן השית ליבו לכך שראשו חבוש ופצעיו נקיים. לפתע החלו להישמע בעיירה צווחות רמות. סמרה רצה לכיוון המהומה כשהיא מותירה את חסן לבדו בעגלה.

חסן הסיר מעליו את הסדין הנקי שבו כוסה גופו. הוא חש כאב עז בראשו וחולשה מאובדן הדם הרב. בקושי הצליח להרים את גופו ולרדת מהעגלה. בזווית עינו ראה חסן כד מים שהונח בצד העגלה. הוא לגם מן המים הצוננים שהיו באותה השעה יקרים לו מפז, ובירך את מי שהניח אותם. על העגלה שקיבל, במקום כרכרתו השבורה, הועמסו עבורו שקי הכסף הרבים שקיבל תמורת המראות שמכר. הוא נזכר בסמרה. "כנראה טיפלה בי", חשב לעצמו, "מתברר שגם רוצחים מגלים לפעמים חמלה".

חסן לא ידע מה עלה בגורלו של קרקר, חברו הטוב, ולאן התגלגלו שברי המראה. דאגה עמוקה החלה לכרסם בתוכו. הוא קרא בקול בשמו של קרקר, אך לשווא. הוא ידע שעליו להשיב אליו את כל שברי המראה.

חסן ירד מן העגלה ושם פעמיו לכיוון הנהר שזרם
במרכז העיירה. הוא רחץ את גופו במימיו הקרים.
אחר מרח על חתכיו נוזל מצמח האלוורה שגדל סמוך
לנהר. חסן חש עייפות עצומה. הוא ידע כי אין הוא
יכול להרשות לעצמו לישון ולאבד זמן יקר.

פרק ד'

אור הירח

בחסות הלילה, כשהוא מקפץ בזהירות מגג לגג ומעץ לעץ, התגנב קרקר לעיירה. קרקר היה ערני במיוחד. הוא סקר במבטו הזריז את סביבתו, כדי לוודא שאין איש מבחין בו ובדילוגיו. לאחר ארבע שעות ארוכות של חיפוש עקר, הבחין קרקר בשברי המראה שנצצו באור יוצא דופן מאחת המרפסות. הוא קפץ בזהירות לעבר עץ שהיה ממוקם מול אותה המרפסת. למרות שהשברים נראו כשרידים שאינם מרמזים במאום על המראה השייכת לחסן, זיהה אותה קרקר מיד וללא שום קושי.

הוא טיפס לעבר המרפסת במהירות, התמקם מול

השברים הרבים ותר אחר שקית או תיק שבו יוכל לאוספם. לפתע השתקף אורו של הירח דרך השברים הרבים ואלה החלו לזהור באור סגול כחלחל. לתדהמתו של קרקר החלו השברים להתחבר ולהתאחות, בהשמיים קול פצפוף ערב הנשמע כמנגינתו של צ'לו מדמם. קרקר הביט בחיזיון מהופנט. הוא לא ראה מימיו את המראה מאחה את שבריה, למרות שחסן סיפר לו שהדבר אפשרי בהחלט.

משסיימה המראה לאחות את עצמה, נשלחה ממנה קרן אור לעבר הכוכבים. מן הכוכבים חזרה הקרן ונשלחה לעבר כל המראות שבעיירה. מן המראות שבעיירה קרנו אורות רבים בשלל צבעים לכל העברים.

שעון העיירה צלצל בעוצמה, שעת חצות הגיעה. שעון העיירה נהג לצלצל רק בשתיים עשרה בצהרים ובחצות. באותה שעה בדיוק הבחין קרקר ברובה המכוון לעברו.

הוא ניתר מן המרפסת במהירות וחמק מהחץ המורעל שבריר שנייה לפני שפגע בו. היה זה שמחה גור לוקינג שירה לעברו את החץ המורעל. על פניו הייתה מרוחה הבעה של זעם וחלחלה.

"קוף?! במרפסת שלי?!", צרח שמחה, "צריכה לצאת קבוצה של ציידים לעבר היער ולחסל את כולם".

בזווית עינו הבחין שמחה במראה ולמרבה פליאתו הייתה שלמה. הוא ניגש אליה וראה בה את דמותו היפה. מעולם לא ראה שמחה את עצמו כה יפה וזוהר. הוא נעל את המרפסת היטב, לקח את המראה לחדרו ונעל את דלתו.

שמחה נרדם מאושר. בשנתו הוא חלם על התהילה שבה יזכה בעיירה לאחר שיביא את המראה המופלאה מתוקנת.

השעה הייתה שתיים בלילה. הלילה האיר באור נגוהות משכר. שמחה גוד לוקינג קם משנתו כדי להביט במראה פעם נוספת. הוא הביט בה והשתכר מיופיו. הוא נעל אותה בארון. בלבו נגמלה ההחלטה לשמור את המראה לעצמו. לשאר אנשי העיירה יודיע שלא הצליח לתקן את המראה, ומכיוון שלא הייתה שום אפשרות לשקמה, נאלץ בצער רב לזרוק את שבריה לפח האשפה.

פרק ה'

הקללה

שעון הכיכר צלצל שעת צהריים, ובעיירה החלו לפתע להישמע צווחות אימה. כל מי שהתבונן במראה אחרי צלצול השעון ראה את עצמו בדמות קוף מעוות. שלא כקוף רגיל, עין אחת הוצבה מעל המצח ועין אחרת מתחת לאף. אוזני המתבוננים אף הן נמצאו בגובה שונה זו מזו, שיניהם פרצו מפיהם במחול וסנטרם נמשך בצורת קונוס שהשתלשל סיבובית בשובבות מביכה. כשמישש המתבונן את פניו בדאגה, חווה את העיוותים בדיוק כפי שנשתקפו אליו מן המראה. לעיניהם של המתבוננים נראו שאר האנשים בעיירה יפים כתמול שלשום. במצב שבו שני אנשים הביטו יחד באותה המראה, היה כל אחד מהם רואה עצמו

כקוף מעוות, אולם בבואת חברו השתקפה אליו יפה ומרשימה כתמיד. כך נוצר מצב שכל אדם חשב שרק דמותו היא דמות קוף מעוות. כל תושבי העיירה חשו צורך בהול לנוס מאימת החצים המורעלים שעשויים לירות לעברם.

לאחר שנת יופי וחלומות פז על כוח ותהילה, התעורר שמחה גוד לוקינג שלא כהרגלו בשעה שתיים עשרה וחמישה בצהריים. קול צרחות נוראיות בקע מן הרחוב. הוא הביט בשעון ונדהם לגלות שהשעה כבר אחרי שתיים עשרה. שמחה גוד לוקינג אף פעם לא התעורר בשעה כה מאוחרת. הוא היה ידוע כאיש חרוץ, המשכים קום עם שחר לעבודתו. הוא רץ לעבר המרפסת מבלי להביט במראה (עוד מעשה שלא עשה מימיו). מול מרפסת ביתו ראה את קרקר הקוף מביט בו בהתרסה כשהוא מחווה אליו ברוב חוצפתו תנועות מגונות. שמחה חשב לעצמו שהקוף, העומד גלוי לעיני כול, הוא הסיבה לצרחות ולבריחה ההמונית של התושבים. הוא תמה על כך, שכן מעולם לא ראה את אנשי העיירה כה מפוחדים ומעוררי רחמים.

"פחדנים!", זעק שמחה גוד לוקינג לעבר האנשים הנסערים ורץ אחוז טירוף להביא את רובה החצים המורעלים.

מה קרה לאומץ לבם של אנשי העיירה? הם מעולם

לא ברחו כך מקוֹף. הקוֹף הוא זה שצריך לברוח ולא להפך. אולי יש סיבה אחרת לבריחתם ההמונית של התושבים, חשב שמחה לעצמו. אולם ככל שהתאמץ, לא עלה בראשו שום רעיון שהניח את דעתו. הוא כיוון חץ מורעל לעבר הקוֹף, אך זה, בדיוק לפני הירייה, סנוור אותו בעזרת מראה קטנה שאחז בידו וגרם לו להחטיא. קרקר התרחק ממרפסת ביתו של שמחה גוד לוקינג ונעמד מחוץ לטווח חציו, אבל עדיין לא מחוץ לטווח ראייתו. כך היה יכול להמשיך להתגרות בשמחה באופן מכוון. שמחה טיפס דרך מעקה המרפסת והחליק במהירות על צינור שהיה צמוד לקיר הבניין. הוא לא

רצה לרדת במדרגות הבניין ולבזבז זמן יקר שיאפשר לקוף להתחמק ולברוח.

קרקר נותר במקומו והמשיך לחוות לעבר שמחה תנועות מגונות. שמחה איבד את שלוותו. לשווא ניסה לפגוע בקוף, קרקר היה זריז והצליח לחמוק בין הסמטאות והדוכנים. שמחה קרא לעברם של אנשי העיירה שהיו ברחוב שיעזרו לו ללכוד את הקוף, אולם הם נמלטו ממנו בבהלה כאילו היו הם אלה שאותם הוא מבקש לצוד.

"פחדנים", סינן שמחה לעבר האנשים שנמלטו ורצו לכיוון היציאה מהעיירה.

מלאי חציו המורעלים של שמחה כמעט ואזל. קרקר הוביל אותו בסמטאות הצרות, הופיע ונעלם כרצונו.

שמחה ניסה לעקוב אחריו, עד שלרגע נעלם הקוף כליל ויצא מטווח ראייתו. גוד לוקינג הביט לכל עבר ולא מצא זכר לקוף המעצבן.

בום! אבטיח במשקל חמישה קילוגרמים נפל לפתע מגג אחד הבתים ופגע בעוצמה בראשו של שמחה.

גוד לוקינג נפל ארצה ואיבד מיד את הכרתו.

קרקר ירד לעבר גופו המעולף של גוד לוקינג ובדק את דופק לבו. לשמחתו גילה קרקר כי האיש עדיין חי.

הוא פנה חזרה לעבר ביתו של שמחה המעולף, חדר במהירות דרך המרפסת אל חדרו וקרא לעבר המראה בקול. הארון שבו הייתה נעולה המראה נפתח מעצמו. המראה יקרת הערך נגלתה לעיניו של קרקר זוהרת באור נגוהות. קרקר נטל את המראה ומיהר לעבר המרפסת. בזהירות יתרה החליק על הצינור בידו האחת ואחז במראה בידו האחרת.

חסן התעורר לשאון הצווחות הרמות. הוא עוד היה פצוע וסימני חתכים ניכרו בפניו. רגע קל עבר עד שנזכר באירועים אשר פקדו אותו אתמול. "לעזאזל, נרדמתי אחרי הכול, באמצע התופת", מלמל לעצמו. חשש גדול חלחל בקרבו, כאילו גושי עופרת כבדים החלו לגדול בתוכו. "קרקר ודאי מת. המראה ודאי נעלמה". חסן שמע כבר מאביו החורג, שהחזיק במראה לפניו, את הסיפור שבו התערבה המראה במציאות מיוזמתה. בקושי רב הצליח אביו החורג, שהיה ידוע כרב תושייה, להציל את המצב. חסן חשש שלא יוכל לעמוד באתגר.

פרק ו'

סע בכיוון החץ

הדאגות לא הרפו מחסן עד שלפתע הופיע מולו חברו הקוף, והמראה השלמה בידיו.

חסן חש הקלה עצומה. הם התחבקו דקה ארוכה. רעש ניצוצות החשמל שהשמיעה המראה התגבר על רעש ההמולה בעיירה. חסן ידע שזה בדיוק הזמן לעזוב את המקום. הוא הביט לתוך המראה, ולחרדתו הרבה נוכח לראות שדמותו לא השתקפה בה כלל.

"מה קרה למראה?", שאל חסן את קרקר ובקולו ניכרו התימהון והפחד.

מה שנשקף מן המראה היה הנוף הנמצא מולם. חסן

ראה במראה את הדרך שלפניו כמו הייתה רק חלון
זכוכית פשוט.

חסן הבין את שרמזה המראה, הרים אותה, הציב אותה
מולו והאיץ בסוסים בהצלפה קלה.

ההשתקפות במראה והדרך היו כה זהים עד כי לעתים
היה נדמה לחסן שהוא נוסע בתוך המראה.

השעות חלפו להן ביעף. לילה אפל במיוחד ירד על
השבילים שבהם עברה עגלתו של חסן. המראה הנחתה
את חסן ואת סוסיו לעבר הדרכים הנוחות ביותר.
מרחוק הבחין חסן בקבוצת בתים צפופים ומוזנחים
שאור בקע מחלונותיהם.

כשהתקרבה הכרכרה ליישוב שמע חסן קול צעקות
רמות שעלו מכיוון הבתים. לאור לפידים בוערים הוא
ראה איש ואישה נמלטים. מאחוריהם דלקו תושבי
הכפר, כשהם אוחזים לפידים בוערים בידיהם. הוא
החל לדהור לכיוונם במהירות. הזוג התקשה להבחין
בעגלתו של חסן באפלה. חסן נעמד ליד הזוג הנמלט
ממש בשנייה שהבחינו בו והורה להם לעלות במהירות
לכרכרה. הזוג, שהיה מבוהל מההמון הזועם, קיבל את
הצעתו ועלה מיד.

כרכרתו של חסן הסתובבה והתרחקה במהירות מן
המקום. "שלום שמי קסם", אמרה האישה בקול רועד

והיה ניכר כי לבה פועם במהירות. האיש החיזור שישב לצדה הציג את עצמו בשם צ'רמינג. השניים גוללו באוזניו של חסן את השתלשלות האירועים שהובילה אותם עד אליו:

"הגענו אל הכפר שברייה מעמק האנשים היפים. כל אחד מאיתנו היה בטוח שצורתו הינה כשל קוף מעוות. בעיירתנו חששנו איש מאחיו, שכן אנו הורגים קופים בשטח העיירה, ואילו הכפר שאליו הגענו ידוע באנשיו המוזנחים שהם גם אוהבי קופים. היינו בטוחים כי כפר זה יהיה מקום בטוח עבורנו, אולם מסיבה כלשהי החלו תושבי הכפר מתגודדים סביבנו בעצבנות. סמוך לשעה חמש וחצי קובצנו יחדיו, חמישה פליטים מעמק האנשים היפים, במרכזו של כפר מכוער ומוזנח זה. תושבי שברייה טענו באוזנינו כי לאורך השנים עברו רבים מהם לא מעט השפלות מאיתנו, אנשי עמק האנשים היפים. ועתה, משנודמנה להם שעת הכושר, הם מבקשים למצות עמנו את הדין. תושבי הכפר הניחו מולנו מראה גדולה, והפלא ופלא, כשהבטנו בה שוב היינו יפים. מיד הבנו שאנשי הכפר מזהים אותנו כתושבי עמק האנשים היפים. פחדנו כי בסופו של המשפט יחליטו תושבי הכפר להתנקם בנו, והחלטנו להימלט מיד מן המקום. שלושה מאיתנו ברחו ונעלמו ביער, ואילו אחרינו רדפו תושבי הכפר, שלבטח היו תופסים אותנו ועושים בנו שפטים, אלמלא הופעת אתה ברגע האחרון".

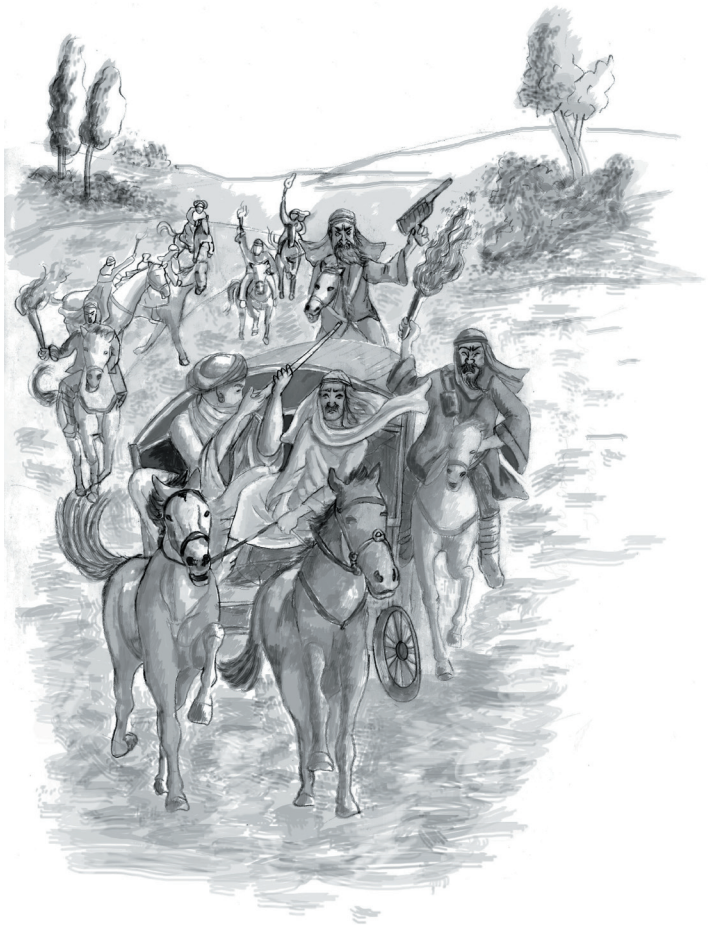
"איכס!", נשמעה לפתע צעקתו של צ'רמינג, שהבחין בקרקר הקוף שיצא ממחבואו. הוא הושיט יד זריזה לעבר סכין שמצא והסתער לכיוונו של הקוף, אולם קרקר היה זריז ממנו וחמק ללא קושי. חסן, שהבחין במתרחש, שלח לעברו של צ'רמינג חבטה זריזה ועצר בעדו. הוא הסביר לצ'רמינג בכעס שהוא וידידו הקוף סיכנו זה עתה את חייהם כדי להציל את החבורה הלא ראויה שיושבת בכרכרה.

"אם מישוהו מכם לא מרוצה מחברתו של הקוף, הוא מוזמן לרדת עכשיו וללכת ברגל", אמר חסן והפקיד את המושכות בידיו של קרקר. צ'רמינג הביט המום לעברו של חסן, ובזווית עינו, הבחין במראה הקסומה.

"זה אתה!", הפנה צ'רמינג לעבר חסן מבט זועם, "אתה והמראה המכושפת שלך! באתם לעיירה וכישפתם את תושביה כך שיהפכו לקופים מעוותים בעיני עצמם".

"אני?", השיב חסן בשאט נפש, "הרי התחננתי בפניכם שתיתנו לי ללכת. אף התרעתי בפניכם שוב ושוב כי המראה הינה מסוכנת עבורכם".

בום! לפתע נשמע קול ירייה. כנופיה גדולה של שודדי דרכים רכובים על סוסים הסתערה על הכרכרה. הכרכרה החלה לנוע לעבר שביל צר המטפס במעלה הר. חסן שחרר שתי יריות לעברם של הרוכבים וסוסייהם. שנים עשר סוסים ותריסר רוכביהם נשכבו דומם על השביל

וחסמו את מעברו הצר. עגלתו של חסן החלה לדהור במהירות. מטבעות הכסף קיפצו בשקים ורשרשו בקול גדול. הסוסים של השודדים, שלא היו רתומים למשא, הצליחו אט אט להדביק את הרווח שבינם ובין העגלה.

בידיהם נשאו השודדים לפידים. קרקר התקדם לעבר חלקה האחורי של העגלה והחל יורה לעבר הרודפים חצים המכילים סם מרדים. מידת דיוקו של הקוף הייתה מרשימה. הוא שלח לא מעט אנשים לחלום חלומות אי שם באמצע הדרך. הרודפים היו כה רבים, ולא היה נראה כי יש סיכוי אמיתי לגבור עליהם. חסן ביקש מצ'רמינג שיחליף אותו בהנחיית הסוסים, והתקדם עם הרובה המעוטר לחלק האחורי של העגלה. לא היה זה רובה רגיל, את הרובה הזה קיבל חסן מתנה משודד שחב לו את חייו. השודד שהשתייך לכנופיית שודדי דרכים שניסתה לשדוד אותו נפל לתהום ונאחז בקושי על סלע בקיר התהום. חסן שלשל לעבר השודד חבל והציל את חייו. כאות תודה מסר לו השודד, ששמו היה אברהים, את רובהו המעוטר. אברהים נשבע לחסן בכבודו שמעתה יחזור אל המוטב. אברהים סיפר לחסן שהרובה שקיבל לעולם אינו מחטיא את מטרותו. למרות שהקליעים שבו רגילים ומבנהו כשל רובה רגיל, עוצמת המעוף של הקליע חזקה פי שניים מעוצמתו של כל רובה אחר בגודלו. בנוסף, אם מכוונים את הרובה לעבר קבוצת אנשים, הוא מסוגל לשתק שנים עשר אנשים, בתנאי שתגדיר אותם בראשך כאויבך. אם מסיבה כלשהי יהיה ביניהם חבר שלך, הרובה ידלג עליו ולעולם לא יוכל לפגוע בו. בזמן שהקליע עובר מאדם לאדם, הוא משמיע שניים עשר צלילים צפופים וקרובים כמערכת הצלילים המנוגנת בפסנתר המושווה

כרומטית. הרובה לעולם אינו הורג, מי שנפגע מקלעיו קם כעבור שעותיים בריא לחלוטין, גם אם פגע הכדור בראשו. בנוסף, הוא תמיד יפעל לטובת בעליו ולעולם לא יפגע בהם, אלא אם כן הוא מצילם בכך.

העגלה התקדמה במעלה השביל הצר שהיה כרוחבה של העגלה. אט אט נפערה תהום מימינה של הדרך וערפל סמיך החל מעבה את הלילה. הרודפים עצרו את סוסיהם. הם החליטו לארוב לשירה במקום אחר ולהמתין בו עד שעגלתו של חסן תרד מן הגבעה והערפל ייעלם. המרדף בשביל הצר היה בלתי יעיל עבורם, וגם מסוכן, כיוון שחסן היה חמוש וכושר הצליפה שלו היה בלתי נתפס ממש. הם לא ידעו, אך לחסן נשארו כדורים בודדים, והוא העדיף לשמור אותם למצב חירום.

פרק ז'

בדרך העולה

השעה הייתה חמש ושלושים לפנות בוקר וקרני שמש ראשונות החלו להפציע. חסן עצר את העגלה במעלה ההר ועלה לבדו אל פסגת ההר, כדי לראות שהשטח אכן פנוי מן רודפים. לפני כן וידא שאין בידי צ'רמינג שום כלי נשק שבעזרתו יוכל לפגוע בקרקר. הוא לא סמך עליו. "מזל גדול שיש ערפל", חשב חסן לעצמו, "בלעדיו בחיים לא היינו נמלטים מהשודדים". חסן גירד בראשו וניסה להיזכר מתי בעבר נתקל בערפל בקיץ מדברי, אך ללא הצלחה.

"תשמור עליהם", הורה חסן לקרקר, "מיד אחזור". חסן ליטף את קרקר ונעלם כהרף עין. הוא הביט מטה

מפסגת ההר ולא זיהה שום תנועה חשודה על השביל. הוא הטה את אוזנו, ולשמחתו לא נשמעו גם פרסות הסוסים.

בינתיים, במקום שבו חנתה החבורה, שיחקה קסם עם קרקר. היא ליטפה את ראשו ונתנה לו לאכול תפוח עסיסי.

צ'רמינג הביט בה בגועל כאילו יצאה מדעתה. היא הבחינה במבטו וחייכה לעברו. "מה איתך?", אמרה, "לא למדת דבר ממה שקרה לנו? אל תשכח לאיזה סוג של קוף מעוות דמינו רק לפני כמה רגעים. הקוף הזה סיכן את חייו כדי לעזור לנו. וחוץ מזה, אני דווקא חושבת שהוא די חמוד".

"הסיבה שקוללנו", קטע צ'רמינג את דבריה בשצף, "היא ההגעה הארורה של סוחר המראות והקוף לעיירתנו. אוהב הקופים הזה חייב למות, המראה חייבת להישמד כליל. ברגע שהקללה תוסר מעל עיירתנו המושלמת, אני אהרוג אותו באופן אישי. כך איש לא יוכל עוד להטריד את עיירתנו היפה ולהכניס לתוכה גועל".

"אתה לא תעז", צעקה לעברו קסם. "אני אספר לו מיד על מזימתך השפלה", אמרה, ונעה לכיוונו של חסן.

צ'רמינג קפץ לעברה, ובתנועה זריזה ומפתיעה חבט בה בכוח רב. קסם התעלפה מיד. קרקר, שראה את

מעשהו של צ'רמינג, קפץ לעברו והנחית על ראשו מהלומה שגרמה לו להתמוטט. הוא קרא לעבר ידידו, וחסן ירד והגיע במהירות. הוא ניגש אל קסם ובדק לה את הדופק. לשמחתו, חסן גילה שהכול בסדר. אחר כך הלך לכיוונו של צ'רמינג, שבאותו הרגע החל לנוע ולזעוק מכאב. הכרתו שבה אליו מהר יחסית. קרקר

ריחם עליו, ומיתן את עוצמת המכה שהנחית על ראשו. חסן הוציא בקבוק מים מתרמילו והגיש אל שפתיו של צ'רמינג. הוא סייע לו לעמוד על שתי רגליו ושאל אותו אם הוא מסוגל להמשיך.

"כן", ענה צ'רמינג בקול מיוסר.

"אם כך, עזור לי לסחוב את קסם עד שהכרתה תשוב אליה", אמר חסן.

"מה בדבר הקוף הרצחני שברשותך? הוא תקף את קסם ואותי. אין הוא ראוי לעונש חמור, בעוון תקיפת אדם נעלה ממנו?".

חסן עצר לשנייה, כחכח בגרונו ואמר בפשטות ובלי כעס: "לא".

הוא קרא אליו את קרקר, ליטף את ראשו של ידידו ושלח אותו קדימה כדי לתצפת, כאילו כלום לא קרה, והשאלה כלל לא נשאלה. צ'רמינג החוויר וקימץ את אגרופיו. הוא מחל על כבודו ונשא את קסם המורדמת על ידיו. הוא התקדם צעדים ספורים ואז עשה את עצמו כושל ונפל ארצה. כשחש חסן לעזרתו, הרים צ'רמינג אבן ופגע בחוזקה בראשו. חסן זעק מכאב, וצ'רמינג עצר לשנייה כדי להתענג על קורבנו, דבר שעלה לו ביוקר. חסן התעשת ואזר את כל כוחו על מנת לא להיכנע לכאב. בשבריר שנייה הנחית מהלומת נגד לעבר צ'רמינג, שפלט זעקת כאב איומה.

בינתיים צצו ממעבה היער שלושה אנשים לבושים בהידור. הם ראו את צ'רמינג נאנק מכאב ואת קסם שוכבת מעולפת, ומיד חשו לעזרתם. במכות אגרוף נמרצות עילפו את חסן. קרקר, שחש במתרחש, היה רחוק מדי וניסה לצמצם את המרחק בינו ובין חסן במהירות, אולם צ'רמינג הספיק לשלוף את הרובה מתרמילו של חסן וירה כדור לעבר הקוף שנמלט בקפיצה אל התהום. קרקר נאחז בסלע ונכנס למערה נסתרת. ארבעת הסוסים שנבהלו מן הירייה שעטו ונמלטו עם העגלה במורד ההר. צ'רמינג הביט לעבר התהום שאליה קפץ קרקר וראה בתחתיתה נהר שוצף. הבעת סיפוק רצחנית נמרחה על פניו. הוא המשיך והתקדם לעברו של חסן, הצמיד את הרובה לראשו ושחרר ירייה. חסן נפל מדמם על האדמה.

פרק ח'

המראה

"מה אתה עושה, צ'רמינג?", שאל אחד משלושת אנשי עמק האנשים היפים, שהיו מנמלטי שבִּרְיָה ושהגיעו בדרך מקרה אל המקום שבו היו חבריהם.

"צר לי, חטובאל, לא הייתה לי כל ברירה אחרת. המכשף הזה הוא בעל המראה אשר בעטיה קוללנו. הקללה תופר רק אם יחוסל הקוסם ותושמד המראה. אפרופו מראה, אמור לי בבקשה – איך אני נראה?"

"יפה כתמיד", ענה חטובאל, "יפה כתמיד".

"הו, תודה רבה, גם אתם", אמר צ'רמינג ושלח מבט חטוף לעבר השלושה. "עכשיו נותר רק עניין פעוט

אחד להסדיר. יש להשמיד את המראה הארורה אשר בתרמילו של המכשף. רק כך יוסר הכישוף הארור מעל עיירתנו הנאוה".

"כיצד זה ייתכן? הרי במו עיניך ראית כי המראה התנפצה לרסיסים בכיכר המראות", אמר חטובאל.

"בענייני כשפים רב הנסתר מהגלוי. אני מתערב איתכם שהמכשף הזה מצא דרך לאחות את המראה. כשישבת ברכרה הבחנתי בה לשבריר שנייה. המכשף ניסה להסתיר אותה כמובן, אולם טפח קטן במראה נגלה לעיניי. היה זה כאילו המראה השילה מעליה מעט מן הבר והציצה לעברי".

"אתה צודק, זה באמת לא נשמע הגיוני", אמר אדם בלונדיני, יפה ומרשים העונה לשם מרשימוביץ.

"אין בפי שום הסבר הגיוני לדבר, אך יכול אני להישבע לכם שזאת המראה".

"בסדר, בסדר", התערב בשיחה אדם מרשים נוסף בשם מקסימוביץ, "בואו נשמיד את המראה הזאת וגמרנו".

צ'רמינג הכניס את הרובה אל תרמילו של חסן ושלף מתוכו את המראה.

"אני לא רואה בה שום דבר מיוחד", אמר מרשימוביץ.

הארבעה הביטו בעצמם במראה ונראו לעצמם רגילים.

"זוזו", אמר צ'רמינג ופילס לעצמו דרך אל מול המראה. הוא הרים סלע גדול והשליכו לעברה בחזקה. הסלע נבלע בתוך המראה והמראה נותרה שלמה וללא פגע. אחוז טירוף, החל צ'רמינג לזרוק סלעים נוספים לעבר המראה. הסלעים נעלמו בתוך המראה והמראה נותרה ללא רכב.

"אני לא חושב שכדאי להתעסק עם המראה הזאת", אמר מרשימוביץ.

צ'רמינג לא התרצה. הוא אחז במראה והפך אותה אל צדה האחר. להפתעתו, בצדה האחורי, שבו היה קודם רק ציפוי עץ שחור, מעוטר ומקושט בגילופי חיות, הופיעה מראה, והיכן שהייתה קודם המראה הופיע כעת ציפוי העץ השחור.

"בוא עמוד מצדה האחר של המראה ונסה לשבור אותה", קרא צ'רמינג לעברו של מרשימוביץ, אולם הלה התרחק מהאזור בבהלה ונמלט מן המקום.

"עזוב אותו, הוא סתם פחדן", אמר חטובאל, וניגש לאחוז במראה.

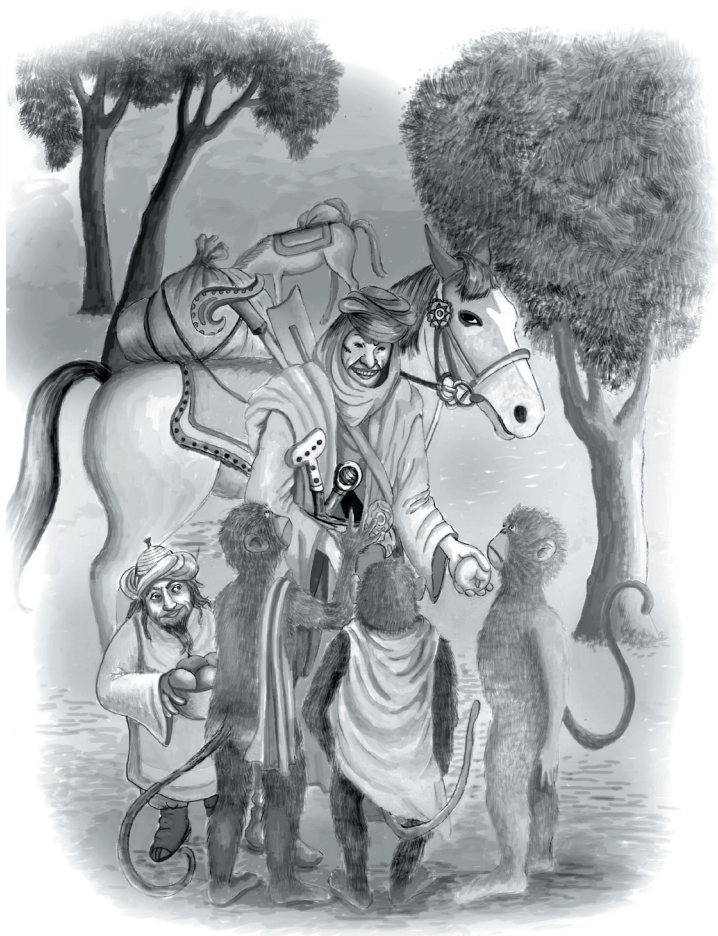
העץ המגולף נעלם, ועתה גם מאחור וגם מלפנים הייתה מראה. השניים שאחזו במראה חשו לפתע כווייה צורבת בידיהם. הם הרפו בבהלה והמראה נשארה מרחפת באוויר. לנגד עיניהם המשתאות ניבט

מן המראה ג'ני ירוק שהחל לצחוק בקולי קולות. קולו של הג'ני הדהד למרחקים. צ'רמינג נרתע והחל לסגת, אולם חטובאל נותר קפוא במקומו.

"מי אתתתתה?...?", גמגם חטובאל.

הג'ני לא השיב. במקום זאת המטיר חול על פניו של חטובאל, וזה לקה בעיוורון זמני. מקסימוביץ רץ לכיוון המראה במטרה לכסותה, אולם כשהביט בה ראה את עצמו נשקף בה יפה וזוהר מתמיד, ולא השית לבו לכך שידיו ופניו החלו להצמיח שערות למכביר. גם האחרים, פרט למרשימוביץ שברח בניתורים מן המקום, החלו להצמיח שיער. השלושה הביטו במראה והוקסמו מדמותם. שלושת הקופים הביטו אל תוך המראה ונראו לעצמם יפים מתמיד. גם כשהביטו איש ברעהו, כל אחד מהם ראה את האחר יפה מתמיד. מרחוק נשמעה לפתע דהרת סוסים אדירה. שלושת הקופים נסו בכל כוחם, אולם לא היה להם כל סיכוי להימלט. קסם החלה להתעורר אט אט לקול ההמולה, היא נשכבה במהירות מתחת לסלע וכיסתה עצמה במראה. היא לא ידעה מה תרוויח מכך. הסיכוי שלא תתגלה בשטח החשוף היה אפסי. היא הביטה סביבה וראתה לתדהמתה הגדולה שלושה קופים מגודלים, ולידם שיירת רודפים חמושים. השיירה נעצרה והפרש שרכב בראשה ירד מסוסו וניגש לקופים: "אילו קופים חמודים", אמר תוך שהוא שולח יד לתרמילו ומציע להם תפוחים. השלושה עמדו קפואים ללא יכולת תזוזה. הם זיהו את האדם שפנה אליהם, היה זה איסמעיל רצח. שמו הרע של שודד הדרכים יצא למרחקים כטרוריסט ורוצח חסר רחמים.

"כיצד ייתכן שאותו איסמעיל ניגש אליהם ללא כעס ומציע לנו פירות?", חשבו השלושה לעצמם. הם חיכו משקשקים למכת המוות שתבוא, אך זו לא הגיע. במקומה שאל אותם איסמעיל אם הם ראו

בסביבה עגלה עם שקי כסף או מישו מנוסעיה.
צ'רמינג המבוהל הצביע לכיוונה של קסם. קסם ניסתה
להתכווץ מתחת למראה ולא הצליחה להסתיר את כל
גופה התמיר. איסמעיל רצח התקדם לעברה, וקסם
הייתה משוכנעת שבכל שנייה היא עומדת להיחשף.
להפתעתה, איסמעיל לא עשה שום סימן שהוא מבחין
במשהו, וזאת למרות שהביט ישר לעברה.

איסמעיל רצח ירה ירייה אחת באוויר, ושיירת השודדים
שעמו סבה על עקבותיה.

פרק ט'

צמק האנשים המרים

אחרי כשעתיים התעורר חסן בריא ושלם. "תודה לאלוהים ולאברהים, שאמר אמת", אמר חסן בהכרת תודה. עד היום היווה הרובה עבורו רק קישוט, והיום רובה זה הציל את חייו. ללא הרובה היו תושבי העמק מוצאים דרך אחרת להרוג אותו. קרקר, לעומתו, היה בוודאי מצליח לחמוק ממותו ממש כפי שעשה הפעם. "עוד לא פגשתי מימיי מישוהו רב תושייה כמוך", אמר חסן וחיך לעבר הקוף שקפץ לקראתו.

חסן הבחין שהעגלה על ארבעת סוסיה נעלמה, וכך גם תרמילו ובו הרובה והמראה. הוא נאנח ואמר: "זה אף פעם לא פשוט".

חסן וקרקר קמו על רגליהם והחלו לרדת בהליכה מן ההר. הבוקר הפציע, השעה הייתה כבר תשע, והם הלכו בעקבות אנשי העמק, מחכים להזדמנות המתאימה להשיב לידיהם את המראה והרובה. קרקר נעצר לרגע והורה לחסן לעצור גם. חסן נשכב על האדמה ופניו הרצינו, "הם ממש בדרכם אלינו, מרחק של דקות בודדות. לא נספיק לברוח מהם, הם דוהרים לרוחב ועיניהם סוקרות מרחקים רבים".

קרקר התבונן בחסן בשתיקה.

בדממה ששררה ביניהם נשמעה היטב דהרת הסוסים שהתקרבה לעברם. המרחק בינם ובין רודפיהם הלך והצטמצם. חסן כבר ראה בעיני רוחו כיצד עשרות רובים וחניטות מכוונים אליהם, כשלפתע חיוך רחב נפרש על פניו. מולו נעצרו ארבעת סוסיו האציליים, שדהרו אליו במהירות רתומים לעגלה. חסן וקרקר קפצו על העגלה ופרצו בדהרה אדירה. הם דהרו במהירות שיא ששום סוס מרוץ לא הצליח להשתוות לה. מהר מצלילתו של הבז. מהר ממעוף הרוח. מהר ממרוץ הברדלס ומדילוגי האיילה. את חסן וקרקר הקיפה מעין הילה. במהלך דהרתם הקסומה הם חלפו כסערה בחולות המדבר.

ארבעת הסוסים החלו להאט את דהרתם ונעצרו בקרבת שלושה קופים מגודלים. הקופים גררו איתם את קסם ואחזו בידם את המראה. חסן קפא על מקומו המום.

המראה שיקפה את הקופים כבני אדם. חסן ראה כיצד מתבונן צ'רמינג במראה ומתענג על יופיו הרב.

"תיפח רוחי ממראה מכושפת זו", לחש חסן לעברו של קרקר.

חסן וקרקר ירדו מן העגלה והתגנבו בזהירות לעברו של הקוף נהדרוביץ', שעל כתפו היה תלוי הרובה.

כשהיו השניים קרובים אליו, מרחק כמה מטרים בלבד, החליט חסן להסתער בפתאומיות.

קרקר, שחושיו החדים אמרו לו שאין זה הזמן הנכון להסתערות, מצא עצמו מופתע מהעיתוי הלא מוצלח של חברו.

נהדרוביץ' הבחין בחסן, הוריד מכתפו את הרובה, ובעשירית השנייה שחרר לעברו כדור. באותו שבריר שנייה צרחה קסם לעברו של נהדרוביץ': "לאאאא!", וניסתה להסיט בידה את קנהו של הרובה, אך לשווא. הכדור טס ישר לכיוונו של חסן ופילח חור גדול בכתפו. קרקר קפץ על נהדרוביץ' וחבט בראשו חבטה אדירה שגרמה לו לעילפון ממושך.

בזריזות חטף קרקר את הרובה ואיים בו על חבורת הקופים ההמומה, שלא הבינה כיצד ייתכן שחסן נותר בחיים לאחר שנורה כמה שעות קודם לכן בראשו.

החור בכתפו של חסן התאחה במהירות. כל הנוכחים, פרט לקסם, היו משוכנעים עתה בדבר היותו מכשף. חסן הביט בתימהון לעבר הקופים. הוא הבין מיד את הכול.

"האם אינכם מבחינים שהינכם קופים?", שאל חסן את חברת הקופים.

הקופים רק בהו בו בכעס, אך נוכח פחדם מכישופיו ומאיומי הרובה של קרקר לא העזו לעשות דבר.

"גניבת המראה הייתה טעות, שכן אין בכוחם של מעשים לא ישרים להסיר את הקללה. להפך, בשל מעשה זה קיים סיכוי גדול שאבדה תקוותכם לנצח. וכל זאת, מפני שאין אתם מבינים את הסיבה שבגללה הוטלה עליכם הקללה. ההרג שלי לא יכול להיות לכם לעזר, המראה רואה הכול. ואם חשבתם להרוס אותה, דעו לכם שאין הדבר אפשרי. המראה, ורק היא, תחליט מתי עליה להישבר. האמינו לי, חברים. דבריי מתארים בדיוק רב את ההתרחשות בעיירתכם".

"כן, כן, הבנו שאת המראה לא ניתן להרוס", אמר נהדרוביץ' בבוז, "אולם הקללה שאתה מרמז עליה אינה חלה עלינו. לכן, מכשף זדוני, לך לדרכך. קח את מראת הבלהות שלך והנח לנו להמשיך בשקט אל עיירתנו היפה".

"אין שום בעיה", השיב חסן, "לכו לכם לדרככם, ואני אסוב על עקבותיי ואלך לדרכי".

"רק רגע, אני מעוניינת להמשיך איתך", אמרה קסם ופנתה לעברו של חסן. שלושת הקופים השמיעו לעברה מחאות קולניות.

"דרך אגב", אמרה קסם, "אתם באמת נראים כקופים. האם לא תהיתם לרגע מדוע איסמעיל רצה לא הרג אתכם?!"

"כן, גברתי החכמה?! והאם חשבת את מדוע הוא לא הרג אותך?", התריס לעברה צ'רמינג בבזז.

קסם נבהלה לרגע. הייתכן שגם היא נראתה בעיני כולם כקופה? היא הביטה לעברו של חסן בדאגה.

"את נראית נפלא, יקירתי", הרגיע אותה חסן.

"המראה הטילה למעני כישוף שהסתיר אותי, כשהבינה שאין לי עוד עניין במזימתכם", השיבה קסם לצ'רמינג.

"מה שתגיד. את עוד תצטערי שהלכת עם המכשף, אבל כשיגיע הרגע, זה כבר יהיה מאוחר מדי עבורך. בינך ובין עצמך תשאלי מדוע לא הקשבת לצ'רמינג הטוב".

"צ'רמינג הקוף", תיקנה קסם, וצחקה נוכח מילותיו שנשמעו כעת כקריאות קופיות.

חסן, קרקר וקסם עלו על העגלה והחלו לנוע לאיטם בכיוון המנוגד. כעבור זמן מה נעצרו השלושה לנוח בצד הדרך. עוד הם יושבים לנוח ולהירגע מהאירועים המסעירים שעברו עליהם, ולפתע הופיעו משום מקום עשרה שודדים זועמים שכיוונו לעברם רובים.

"תגידו יפה שלום", אמר שודר בעל חיוך בוהק ומרושע.

השלושה המתינו בדריכות למותם.

איסמעיל רצח דרך את רובהו, כשלפתע צעק אחד השודרים שעמו: "חכה!".

"מה עכשיו?", שאל איסמעיל את בשיר שעצר בעדו מלירות.

"אתם לא מזהים את הרובה הזה?".

איסמעיל רצח הביט לרגע ברובה המעוטר. "תיפח רוחי. זה לא הרובה של אברהים, שאינו מחטיא לעולם? איך הגיע הרובה לידך?", נבח איסמעיל לעברו של חסן ובעט בבטנו בחוזקה.

חסן השתנק מעוצמת הבעיטה. הוא ניסה להשיב לאיסמעיל, אולם הלה היסה אותו: "לא חשוב, ממילא נהרוג אותך".

חסן התריס לעומת איסמעיל רצח במבט לגלגני, כאילו אין הוא אלא ילד טיפש.

"זה הולך להיות הרבה יותר טוב ממה שחשבתי", אמר איסמעיל וכיוון את רובהו לאזור שגרם לחסן לקפוא במקומו בחרטה עמוקה.

"רגע!", צעק שוב בשיר ועצר בשנית את איסמעיל מלירות, "אני רוצה לדעת מה עלה בגורלו של אברהים".

"אני חטפתי את רובהו והרגתי את השורד המתועב הזה ברובה שלו", אמר חסן וצחק בטירוף.

איסמעיל רצה חייך חיוך רחב ולקח את הרובה המעוטר מידיו של חסן: "אל תדאג אחי, השלושה האלה ימותו לאט. וזה ייאליץ לראות כיצד חברו הקוף ואשתו היפה מתים בעינויים שיימשכו שבועות, לפני שאירה בו ברובה שבו הוא עצמו ירה באברהים".

"באמת שאין צורך, איסמעיל", אמר בשיר, "הרוג אותם, קח את שקי הכסף וגמור כבר את העניין המחורבן הזה. אנחנו לא רוצים להסתובב עם גופה מייבבת במשך שבועות, אין הדבר נוח, בייחוד כשהגענו אל קצה המדבר ואנו קרובים כל כך אל ארצות השפע".

"אוקיי", אמר איסמעיל כשאכזבה גלויה על פניו. הוא הרים את הרובה המעוטר וחייך לעברו של חסן: "נכון שהנקמה מתוקה?!", ולחץ על ההדק.

דבר לא הכין את חסן לקראת הבאות. קול רעם נשמע לפתע, וברק הופיע ברגע שאיסמעיל שחרר לעבר מפשעתו של חסן ירייה. כהרף עין נשכבו תשעת השודדים דוממים על האדמה, כשחור מנוקב בין

עיניהם. מבין כל השודדים רק בשיר נותר עומד המום
במקומו. קרקר חטף במהירות את הרובה מידי עלי
בשיר.

"מעולם לא הרגתי את אברהים", אמר חסן לעלי בשיר,
"למעשה, יש לי כל הסיבות הטובות להאמין שהוא
עדיין חי, בריא ושלם".

בשיר בהה לעבר המראה שהייתה ברשותו של חסן
המום. מן המראה ניבטה דמותו של אברהים המנופף
לו לשלום.

קולות דהרה רמים עלו מן המרחק. האופק כוסה
בפרשים אדומים.

"אלה חברי כנופיית הברברים של מקס הזועם", אמר
בשיר, שזיהה מיד את הכנופיה חסרת הרחמים, "מה
הם עושים כאן?".

"כאילו חסרות לנו צרות", רטן חסן.

הוא התיישר במהירות, וידא שקסם, קרקר ובשיר עלו
על העגלה והחל לדהור במהירות לכיוון היחידי שעוד
נותר לדהור אליו, אל עמק האנשים היפים.

פרק י'

אומרים שאני איני אני

קודם לבואו של חסן וחבורתו אל העיירה, נכנסו לעמק האנשים היפים שלושה קופים מגודלים. הם התקדמו לתוכה נינוחים ושאננים. שאננותם התחלפה במהירות בזעזוע עמוק, נוכח עיירתם החרבה.

לא רחוק מהם, באחת הסמטאות, התעורר עם כאב ראש רצחני ותחבושת ספוגת דם שמחה גוד לוקינג. כיוון שעדיין לא הזדמן לו להביט במראה ולהחיל את הכישוף על עצמו, היה שמחה האדם היחיד שלא הושפע כלל מקללתה.

שמחה שכב על המדרכה כשמיץ אבטיח מרוח על פניו ועדת זכובים טורדניים ועוקצניים עושה בפרצופו

חאפלה של ממש. מימינו ומשמאלו היו צמודים לאוזניו שני חצאי אבטיח, שנראו על ראשו כמו אוזניות סטריאו ענקיות. בקושי רב הצליח שמחה להתיישב, כשלפתע הבחין מולו בשלושה קופים מגודלים ההולכים לקראתו בנינוחות. אחד מהם אף נופף אליו בידו לשלום. שמחה הביט סביבו אחוז טירוף, והבחין בזווית עינו ברובה החצים המורעלים. הוא לקח לידי את הרובה וקם ממקומו בנחישות כשהוא מתעלם מראשו הדואב. כשהיו הקופים מספיק קרובים אליו, שחרר שמחה חץ מורעל בדיוק מרשים שפגע בין שתי עיניו של צ'רמינג, עליו השלום. חטובאל ונהדרוביץ' ההמומים הסתערו בזעם לעברו של שמחה גוד לוקינג. שמחה טען שוב את הרובה, אך כיוון שהיו לו רק שני חצים וזמן לירות רק אחד, החליט לברוח וניצל אך בקושי מחמתם של רודפיו. במנוסתו הגיע שמחה אל כיכר העיר ההומה והגניב מבט אל אחת המראות, אולם אור מסנוור פרץ מכולן והוא נאלץ להסב את מבטו. ממש באותו הרגע ראה לפניו שמחה את עגלתו של חסן דוהרת במהירות אל תוך העיירה. על העגלה ישבו הקוף שגרם לעלפוננו, סוחר המראות ועוד אדם שנראה די מאיים. לידם ישבה למרבה תימהונו גם קסם, ידידתו מהעיירה.

פעמוני העיירה צלצלו שתיים עשרה בצהריים. במשך שנים עשר הצלצולים הללו, התרחשו כמה אירועים במקביל. לשנייה שבו כל האנשים שנשארו בעיירה

להיראות יפים וקורנים, אולם שנייה אחר כך שבה
והתעוותה דמותם במראה. הפעם ראה כל אחד מן
המתבוננים את עצמו, לפי יופיו הפנימי. היו שם
מפלצות מחרידות והיו גם כאלה שפחות. בין כולם

היו רק שניים מכל אנשי העיירה שנראו במראה יפים כפי שהיו.

אל כיכר המראות נכנסו בריצה שני קופים. בזווית עינם זיהו השניים את שמחה גוד לוקינג רץ אחוז טירוף לעברו של חסן, שהאט את מהלך סוסיו עד לכדי עצירה.

"אחזו בנשק!", קרא חסן לעבר התושבים, "אלפי לוחמים ברברים המבקשים את דמכם דוהרים בדרכם לכאן".

האנשים בכיכר בהו בחסן בייאוש.

חסן לא השית לכו לכך, אולם חץ מורעל עף במהירות לעברו וכמעט שפגע בו, אילולא קפצה אישה יפהפייה שביקשה להצילו לפני החץ וספגה אותו בגופה. שמחה גוד לוקינג דרך עוד חץ בקשתו, אך בטרם הספיק לירות התקשה גופו והפך לפסל של זהב.

פרק יא'

שיירת יום הדין

הדממה אשר שררה בעיירה הופרה באחת. אל העיירה
ההרוסה וחסרת המגן פלשו אלפי ברברים צמאי דם.
כה רבים היו עד כי דמו לנחיל דבורים המסתער על
כוורת דבש חשופה. מעט התושבים שנשארו בעיירה
ישבו שפופים בכיכר. במצבם הנוכחי, מוות היה עבורם
גאולה של ממש. אבק עלה והציף את העיירה. רבבות
הרוכבים דהרו ללא כל התנגדות לתוכה. כשהגיעו
הפולשים לכיכר המראות הורה להם מקס הזועם
לעצור.

מקס הבחין בייאוש ובכניעה אשר ניבטו מפני האנשים
שישבו על הארץ וזעק בזעם אל חלל האוויר.

הוא שקל לטוב על עקבותיו, במחשבה שההרס והאסון שפקד את העיירה מספיקים בהחלט. ובכלל, כשעם השנוא עליך סובל, עדיף שימשיך לחיות. מקס כמעט הורה ללוחמיו לטוב על עקבותיהם מן העיירה החרבה, שלא הזכירה במאום את היופי והעושר שהיו בה לפניו, אלא שלפתע הבחין בשקי הכסף שהיו על עגלתו של חסן.

זיכרון העגלה עמוסת הכסף שחמקה ממנו מילא אותו בכעס.

"יותר טוב מכלום", אמר מקס והחל לירות לעבר ההמון. הכדור שנורה איבד את כוחו באוויר שעה שאור ירוק החל להציף את הכיכר. הרובה שבו ירה מקס התלהט כל כך, עד שהלה נאלץ להשליכו מעליו.

"השנאה עיוורת, ומאכלת עמה את הנוקם והשונא, כמו את האויב. אנא ממך, פנה מהעיירה והנח לתושביה", קרא חסן לעברו.

חמתו של מקס בערה בו. "להרוג את כולם!", קרא בקול, ועשרות אלפי לוחמים הסתערו לעברם של מעט האנשים המיואשים שהיו בכיכר.

חסן אחז במראה ונעמד מול אלפי הרוכבים שדהרו לקראתו, כשהוא מקבל על עצמו את סופו.

להפתעתו של חסן, התקבעה המראה שבידו בקרקע

והכפילה את גודלה אלפי מונים. לעיני האנשים שהיו
בכיכר הופיעה חומה. לעיני רבבות התוקפים, נראתה
המראה כהמשכה של הדרך. אלפי הפרשים, סוס
ורוכבו, נבלעו אל תוך המראה.

מה עלה בגורלם של הרוכבים, אין איש יודע לבטח. יש האומרים שנגזר דינם לדהור עד שישרור שלום בעולם, או עד שייהרס העולם, מה שיבוא קודם.

המראה התכווצה וחזרה לגודלה המקורי. חסן רכן מעל גופה של סמרה, שלמרבה פליאתו החלה זו להתנועע. סמרה שלפה את החץ המורעל שירה שמחה גוד לוקינג מתוך מחרוזת הצדפים שהייתה על צווארה והתנפלה על שפתיו של חסן בנשיקה לזהטת. באותו הרגע ממש הבחינו כל האנשים בכיכר המראות שדמותם היפה שבה אליהם.

סוף דבר

המראה חזרה לנמנם.

במשך שנים רבות עברה מיד ליד, מבלי שאיש ידע מה טיבה.

יש המספרים שפעם בארבעים שנה, כשכוכב שביט נראה בשמי הארץ, נעצרת שיירת רוכבים אדירת ממדים לנוח למשך יממה, ופסל זהב מקיץ מן התדרמה, לקפד בחציו זוגות באהבה.

סמרה וחסן חלפו מן העולם מזמן, אולם ניניהם וניני ניניהם ממשיכים לשאת את המראה ואת סיפורה.

אברהים, הידוע עתה בשם אברהים שנברג, עבר להתגורר בארצות השפע והפך למוסיקאי מפורסם (אם כי מגנינותיו נשמעות מוזרות לרוב בני האדם).

מה אומר לכם, ידידיי, ייתכן שיום אחד תקיץ שוב
המראה משנתה, ואנו, שנשתקף בה על פי התנהגותנו
ומעשינו, נביט בה ונחליט שהגיע הרגע להשתנות.

שהרי יכולים אנו לדאוג לענייננו.

הלוא כן?

תודות

ברצוני להודות למוטי עינברי ששיחה מיקרית עימו באוטובוס, היוותה בעבורי את ההשראה לסיפור כולו.

לשור ענתבי שבזכותו יצרתי שינויים מבורכים בעלילה. לשירה אלמוג על העזרה בהתנסחות. תודה מיוחדת ליד המקרה שהפגישה ביני ובין אסנת סמריק בתחנת הרכבת, לג'ו העורך הספרותי על הסבלנות וההכלה של כל ספקותי. ולנתנאל סמריק על עבודה מקצועית וטובה.

